

Geen **als** & **dan** zonder **hier** & **nu**

ANNE DEKERK EN ELKE VAN CAMPENHOUT

Stel je een plek in de toekomst voor. Een café in een stad op een pleintje in Salaam Bokka. Vlak bij Antwerpen. Buiten regent het. Zoals altijd. De koffie is waterig. Zoals altijd. Maar toch zijn er een aantal dingen helemaal veranderd.

Etcetera sprak met twee theatermakers (**Sara De Bosschere & Raven Ruëll**) over het nu van de toekomst. Kunnen ze het zich voorstellen? Het ons navertellen? De één leeft in een wereld waar geen communicatie meer bestaat: door een uit de hand gelopen antiterroristisch virus kan het geluid zich niet langer voortplanten in de lucht. Het woord valt dood zo gauw het wordt uitgesproken. De ander leeft in een wereld zoals de onze, maar zonder enige vorm van gemeenschap: mensen komen niet langer samen om theater te zien, maar ook niet om samen iets te vieren, of rituelen te ontwikkelen. Op de vraag of je in die nieuwe wereld nog theater zou kunnen maken, antwoordden beide makers resoluut positief.

SARA DE BOSSCHERE DUIKT DE FUTURISTISCHE STAD ALPHAVILLE IN EN ZIET AL EEN GLIMP VAN EEN VREUGDELOZE TOEKOMST IN DE GEROBOTISEERDE STAD ZÜRICH.

etcetera 109

There are times when reality becomes too complex for Oral Communication. But legends give it a form by which it pervades the whole world.
Alphaville (Godard)

Etcetera: Zie je de stad voor je? Buiten lopen de mensen met hun regenkapjes diep over het gezicht getrokken. Het is enkele dagen voor de Kerst. Alles lijkt zijn gewone gangetje te gaan. Je loopt het winkelcentrum binnen en plots begint het je te dagen. Er wordt nergens gepraat. Het is overal doodstil. Naast het gezoem van de airconditioning en de roltrappen kan je een speld horen vallen. Zelfs het interne radiosysteem doet er het zwijgen toe.

S.B.: De mensen vervullen vrij mechanisch hun plicht. Zoals de vrouw die ons net koffie kwam brengen. Je wordt bediend op je (zogezegde) wenken. Maar het zijn allemaal ingestudeerde bewegingen. Robotisch. Alles gebeurt, maar je voelt dat je geen contact maakt. Mensen zijn apathisch. Je zit daar en je denkt bij jezelf: 'Niemand lééft hier!' Misschien is het een beetje zoals in een psychose. Je denkt dat alle mensen robotten zijn en dat jij de enige bent die nog lééft.

Etcetera: Je loopt de bar uit. De stad in. Wat zie je?

S.B.: Alles is superproper en verzorgd. De files zijn opgelost met een soort doorschuifstelsel voor auto's, ongevallen komen niet meer voor. Deze stad lijkt heel erg op Zurich, waar ik deze zomer was. Zurich ziet er zo perfect uit. De junks hebben ze het park uitgebezemd. Het is alsof je door een glossy tijdschrift loopt. Alle mensen zien er uit als modellen met chique horloges, sigaren, goede wijn. De auto's blinken er perfect en lijken net uit de winkel te komen. Ze staan netjes op een rij. Alles is steriel, er is geen erotiek, er is niets dat een barst heeft.

Etcetera: De toekomst is er één van steriele perfectie? Komt dat door het gebrek aan communicatie? Heeft de wereld zijn ziel verloren?

S.B.: Jouw vraag deed me denken aan één van mijn lievelingsfilms: *Alphaville* van Jean-Luc Godard. Die speelt zich af in een futuristische stad, Alpha 60. De stad wordt bestuurd door een computer. De mensen zijn er robotten geworden. Mensen die plezier, verdriet, verlangens hebben... worden geëxecuteerd in het zwembad. Het is erg mechanisch gefilmd, zwart-wit, gevoelloos, bijna plastiek. Godard werkt met het verhaal van Orpheus en Euridice. Er is een inter-galactische detective die naar de futuristische stad gaat. Op zoek naar een meisje. En hij vindt haar. Maar hij merkt dat ze niet kan